

Les Bernardes reivindica Tino Casal com a pintor, escultor i dissenyador

El Centre de Cultura Contemporània de Salt inaugurarà avui l'exposició 'Sense fronteres', amb molts objectes personals aportats per la seva família

Va ser un dels artistes que més discos van vendre a l'Estat espanyol al llarg dels anys vuitanta: una dècada d'explosió de llibertats i excessos estètics i de tota mena, que ell va representar com pocs, fins la seva absurda mort en accident de trànsit, la matinada del 22 de setembre del 1991, als 41 anys. I en canvi, com passa amb moltes coses dels vuitanta, la reacció habitual quan es parla del cantant asturià Tino Casal és recordar la tornada d'Eloise i deixar anar un somriure condescendent. Per això, el Centre de Cultura Contemporània Les Bernardes [<http://www.bernardes.cat>] de Salt ha volgut reivindicar Tino Casal, no només com a músic, sinó també com a artista total –pintor, escultor, dissenyador de joies i vestuari, etc.– en una exposició titulada Sense fronteres, que s'inaugurarà avui a les vuit del vespre i s'hi podrà visitar fins a final de juliol. Hi assistiran dos nebots de l'artista i un representant de l'Ajuntament d'Oviedo.

Aquesta exposició de vocació itinerant –la pròxima parada serà Lleó– inclou una dotzena de pintures de gran format i quatre de les poques escultures que va deixar fetes Tino Casal, un home inquiet que tota la vida va complementar la passió i l'ofici de músic –ja des dels anys seixanta, amb grups com ara Los Zafiro Negros i Los Archiduques– amb les arts plàstiques, sobretot la pintura, com la seva gran vocació encara que fos d'una manera no tan pública.

L'exposició inclou també la seva paleta de pintor i altres objectes personals com ara el bastó que feia servir en el videoclip d'Eloise o una butaca giratòria del seu attrezzo escènic, a més d'un disc d'or i alguns dels vestits i joies, amb forma de salamandra o aranya, que ell mateix dissenyava per lluir-les en els seus concerts i videoclips, però també en la seva vida nocturna en aquell Madrid de la Movida que mai no va acabar d'acceptar-lo com un membre més d'aquella escena, potser perquè Casal era més gran i experimentat que la majoria dels seus protagonistes o, simplement, perquè va editar tots els seus discos amb la multinacional EMI, tot un pecat en un moment en què emergia l'escena independent. Curiosament, un segell tan independent i desacomplexat com Lemuria Music ha publicat la integral de la seva discografia i, més recentment, Origen, un disc amb gravacions inèdites del final dels anys setanta. Amb la mateixa actitud, Les Bernardes mostra en la seva totalitat l'autèntic Tino Casal.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 07-05-2021, Pàgina 29

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1965677-les-bernardes-reivindica-tino-casal-com-a-pintor-escultor-i-disenyador.html>